

רע"פ 4581/14 - אתיאל סיסו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4581/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: אתיאל סיסו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, בע"פ 368681-12-13, שניתן ביום 14.5.2014, על ידי כב' השופטים י' אלון - נשיא; י' צלקובניק; ו- י' רז-לוי

בשם המבקשת: עו"ד יחיאל לאמש

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים: י' אלון - נשיא; י' צלקובניק; י' רז-לוי), בע"פ 36861-12-13, מיום 14.5.2014, בגדרו התקבל בחלקו ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בבאר שבע (כב' השופט א' אופיר), בגמ"ר 119-04-11, מיום 4.11.2013.

ביום 29.6.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הוטל על המבקשת, עד להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד המבקשת עולה, כי ביום 27.8.2010, בשעה 04:30 או בסמוך לכך,

עמוד 1

היא נהגה ברכב פרטי בכביש 43 מכיוון נתיבות לשדרות, כאשר לצידה ברכב ישב אסי בניטא ז"ל (להלן: אסי), ובמושב האחורי ישבו, מימין לשמאל - אלה עייאש (להלן: אלה), קמיל שופן (להלן: קמיל) ומיטל בן דוד ז"ל (להלן: מיטל). בכתב האישום צוין, כי באותה העת, הכביש היה תקין ויבש, מזג האוויר היה בהיר והראות טובה.

בקילומטר הרביעי של הכביש, איבדה המבקשת את השליטה ברכב, בעודה נוהגת במהירות של 110 קמ"ש, בכביש בו המהירות המותרת הינה 90 קמ"ש. הרכב "זיגג" בכביש, סטה ימינה אל שולי הכביש ופגע במעקה הבטיחות שמצדו הימני של הכביש. לאחר מכן, התהפך הרכב מספר פעמים במורד דרך עפר שנמצאה מימין לכביש, עד שנעצר על גגו. במהלך ההתהפכות, אסי, אלה, וקמיל הועפו מתוך הרכב, כאשר המבקשת ומיטל נותרו ברכב כשהן חגורות. כתוצאה מן התאונה נפטרה מיטל ז"ל בו במקום, ואסי הובהל במצב קשה לבית החולים, ונפטר מפצעיו ביום 28.9.2010. שאר שלושת הנוסעים, ובכלל זאת המבקשת, נפצעו קשה. בכתב האישום נטען, כי התאונה נגרמה כתוצאה מרשלנותה של המבקשת, אשר נהגה בקלות ראש וחוסר זהירות, תוך שהיא לא שמה לב לנעשה בכביש; נהגה במהירות מופרזת שלא מתאימה לתנאי הדרך; לא נקטה באמצעים סבירים למניעת התאונה; ונהגה כפי שנהג מן היישוב לא היה נוהג בנסיבות המקרה.

על יסוד הדברים האלה, יוחסו למבקשת העבירות הבאות: גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ברשלנות וגרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 62(א) לפקודת התעבורה; נהיגה במהירות מופרזת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); סטייה מנתיב נסיעה, לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה.

3. ביום 31.12.2012, הרשיע בית המשפט לתעבורה בבאר שבע את המבקשת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

מהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה עולה, כי לביל התאונה היו הנוסעים בדרכם חזרה מבילוי במועדון הדנדו בנתיבות, ברכב השייך לאסי. הסוגיה העיקרית בה נדרש בית המשפט לתעבורה להכריע נוגעת לזהותו של נהג הרכב בזמן התאונה, שכן המבקשת הכחישה שהיא נהגה ברכב. בית המשפט לתעבורה עמד על כך שבעדותה, כמו גם בגרסה שמסרה המבקשת ביום 15.9.2010, היא סיפרה כי כתוצאה מהתאונה היא סובלת מאובדן זיכרון, והיא אינה זוכרת מי נהג ברכב. ואולם, צוין, כי מספר שעות לאחר התאונה, בעודה מאושפזת בבית החולים, מסרה המבקשת לפקד אבי בנבנישתי (להלן: פקד בנבנישתי) גרסה שונה. במהלך המפגש ביניהם, שאל פקד בנבנישתי את המבקשת האם היא נהגה ברכב בזמן התאונה, והיא השיבה בלחיצת ידה של חיילת שהייתה במקום - סימן עליו הסכימו הצדדים כמסמן תשובה חיובית. בית המשפט לתעבורה ראה בכך משום הודיה מצידה של המבקשת בכך שהיא נהגה ברכב, אך קבע כי משקלה של ראיה זו אינו גבוה, בשל מצבה הקשה של המבקשת כתוצאה מהתאונה.

בית המשפט לתעבורה המשיך וסקר את עדויותיהם של קמיל ושני, אשר מסרו כי המבקשת היא שנהגה ברכב. בית המשפט לתעבורה, ציין כי אלה וקמיל העידו בביטחון רב וקבע כי הן הותירו עליו רושם אמין במיוחד. בית המשפט לתעבורה הוסיף, בהקשר זה, כי שני וקמיל אמנם לא היו בטוחות בזהות הנהג בגרסאות שמסרו לפקד בנבנישתי, מספר שעות לאחר האירוע, אך נקבע כי שינוי זה במידת ביטחונן הינו מתקבל על הדעת, נוכח הטראומה ממנה סבלו לאחר התאונה. עוד הפנה בית המשפט לתעבורה לעדותה של שני שמחה (להלן: שני), אחותה של מיטל, אשר הגיעה ביחד עם החבורה שנמצאה ברכב לבילוי בדנדו, וחזרה ממנו ברכב אחר. שני העידה, כי סוכם מראש שהמבקשת לא תשתה

במהלך הערב, על-מנת שתוכל לנהוג בחזרה, וכן הוסיפה כי היא ראתה את המבקשת לוקחת את מפתחות הרכב מאסי. בית המשפט לתעבורה קבע, כי אף עדה זו הותירה בו רושם אמין, והעידה רק על הדברים שראתה. נקבע, כי עדות זו אמנם אינה מהווה עדות ישירה לכך שהמבקשת היא שנהגה ברכב, אך יש בה כדי לחזק את עדויותיהן של שני וקמיל.

לאחר הדברים האלה, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו אף לעדויותיהם של הפרמדיקים אשר הגיעו למקום והעניקו טיפול ראשוני לנפגעים - אסנת אסולין ובנימין גבאי (להלן: אסנת ובנימין - בהתאמה). אסנת מסרה בעדותה, כי כשהגיעה למקום התאונה היא מצאה את קמיל ואלה מחוץ לרכב, ושתייהן מסרו לה את שמותייהן. לאחר מכן, ניגשה אל הרכב, שהיה הפוך על גגו באותו הזמן, כאשר חזיתו פונה אל כיוון השטח, ובו היא מצאה את המבקשת כשהיא נמצאת בכיסא הנהג, ואילו מיטל הייתה ללא רוח חיים במושב השמאלי אחורי של הרכב. לאחר מכן, נמצא אסי כשהוא סובל מפגיעת ראש, מוטל על הקרקע לא רחוק מן הרכב. יש לציין, כי דברים אלה סתרו את דוחות האירוע שמילאה אסנת מיד לאחר האירוע, בהם כתבה שחזית הרכב פנתה לכיוון הכביש, ומסרה תיאור שונה של מיקום האנשים שמצאה ברכב. אסנת הסבירה, כי סתירה זו בין גרסאותיה נעוצה בחשכה ששררה במקום האירוע, שהקשתה עליה להבחין לאן פונה חזית הרכב. עולה מעדותה, כי היא שינתה את גרסתה לאחר שבוחן התנועה המשטרתי איציק סבח (להלן: בוחן התנועה) הראה לה תמונות של הרכב במקום התאונה, בהן נראה הרכב כשחזיתו פונה לכיוון השטח. עוד ציינה אסנת, כי כבר במקום האירוע אלה וקמיל נקבו בשמה של המבקשת כמי שנהגה ברכב. בית המשפט לתעבורה מצא את עדותה את אסנת אמינה במיוחד, בקובעו כי "רק במקרים נדירים נשמעת בפני עדות כה בהירה, כה מוחלטת המשדרת אמינות מוחלטת". בית המשפט לתעבורה הוסיף ובחן את עדותו של בנימין, אשר תיאר כי מצא ברכב הפוך נערה ללא רוח חיים במושב האחורי, ופצעה נוספת שישבה בכיסא הנהג. עוד נקבע, כי נתגלו אמנם הבדלים מסוימים בין עדויותיהם של בנימין ואסנת, בקשר למיקומה של מיטל במושב האחורי ולשאלה האם המבקשת הייתה רתומה לחגורת הבטיחות, אך מדובר לכל היותר ב"פערים שאינם מהותיים".

4. על יסוד הדברים האלה, קבע בית המשפט לתעבורה, כי המבקשת הייתה זו שנהגה ברכב. בהמשך לכך, דחה בית המשפט לתעבורה שורה של ראיות נוספות, אשר, לדידה של המבקשת, מלמדות כי היא לא נהגה ברכב, ובכלל זאת: כתמי דם שנמצאו על כרית האוויר של הנהג; מיקומן של נעליה ברכב; ועדותו של ד"ר איליה רפליאנסקי - אשר העיד כי תמונה של פציעותיה של אלה מלמדת כי היא ישבה בצידו השמאלי של הרכב, וזאת בניגוד לעדות של אלה עצמה.

5. בשלב זה, פנה בית המשפט לתעבורה לבחינת הגורם שהביא לסטייתו של הרכב מנתיבו. טרם שנכנס בית המשפט לתעבורה לעובי הקורה, הוא ציין, כי במהלך הרגיל של הדברים, חל בעניינים כגון דא "כלל הדרך", לפיו במקרים של סטייה פתאומית מן הדרך, על הנהג מוטל הנטל להוכיח כי הסטייה לא נבעה מרשלנותו. ואולם בענייננו, קבע בית המשפט לתעבורה, כי יש לסטות מכלל זה. זאת, משום שבוחן התנועה הורה על החזרת הרכב למשפחתו של אסי, אשר השמידה אותו, בטרם הזדמן למבקשת לבחון את הרכב בעצמה. נקבע, כי בכך נגרם למבקשת נזק ראייתי, אשר מצדיק את העברת נטל ההוכחה בנוגע לתקינותו של הרכב לכתפי המאשימה, אשר תצטרך להוכיח שהרכב היה תקין עובר לתאונה. עוד הודגש, כי החזרת הנטל נוגעת אך ורק לתקינותו של הרכב עצמו, ולא לתקינותם של הצמיגים, שכן שלושת הצמיגים של הרכב שנמצאו ללא אוויר, הועברו לבחינת המבקשת.

בהמשך לכך, בחן בית המשפט לתעבורה את חוות דעתו של בוחן התנועה, אשר מצא כי מערכות ההגה והבלמים היו תקינות עובר לתאונה, ולא היוו את הגורם לסטיית הרכב. בית המשפט לתעבורה, העדיף את חוות דעתו של בוחן התנועה על-פני חוות דעת מומחה מטעם המבקשת, אשר טען כי הסיבה לתאונה היא כשל במערכת הבלימה

של הרכב, כתוצאה מקרע בצינור הבלם. נקבע, כי טענתו של המומחה מטעם המבקשת, לא התבססה על ראיות מספיקות בנוגע למערכת הבלמים ברכב; היא נעדרת תימוכין בסימני בלימה על הכביש; ונסתרת מעדותה של קמיל באשר למהלך אובדן השליטה ברכב. לפיכך, קבע בית המשפט לתעבורה כי המאשימה הוכיחה, כי לא הייתה זו תקלה במערכות ההגה או הבלמים שגרמה לתאונה. בדומה לכך, נדחתה טענתה של המבקשת, בקשר לתקלה בצמיגי הרכב. כאמור, לאחר התאונה שלושה מצמיגי הרכב נמצאו ללא אוויר, ואילו הרביעי נותר תקין. ד"ר איתמר שרון, מומחה לחקר צמיגים, העיד מטעם המאשימה ומסר כי צמיגי הרכב נפגעו כתוצאה מהתאונה, ולא היו אלה שגרמו להתרחשותה. בית המשפט לתעבורה, העדיף גרסה זו על-פני עדותו של מר דוד פלדמן - עד מומחה מטעם המבקשת, אשר תלה את התאונה בנקר בגלגל הימני קדמי של הרכב. נקבע, כי קיים "פער מקצועי עצום" בין שני העדים, וכי טענתו של מר פלדמן אינה נתמכה בראיות, ואינה עולה בקנה אחד עם הכיוון אליו פנה הרכב במהלך התאונה. בשלב זה, עבר בית המשפט לתעבורה לבחינת טענות הצדדים בנוגע למהירות הרכב, ועל בסיס מדידות בוחן התנועה נקבע, כי לפני שאיבדה שליטה ברכב, יצאה המבקשת מעיקול בכביש במהירות של 110 קמ"ש, לכל הפחות.

לאור האמור, ומאחר שבזמן התאונה לא היה דבר על הכביש שיכול היה לגרום להחלקה, קבע בית המשפט לתעבורה, כי "כלל הדרך" מביא לידי מסקנה, כי הייתה זו רשלנותה של המבקשת, אשר גרמה לתאונה. זאת בפרט, כאשר הוכח כי המבקשת נסעה בעקומה בכביש במהירות של 110 קמ"ש. על יסוד האמור לעיל, הורשעה המבקשת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

6. לאחר מתן הכרעת הדין, פנתה המבקשת לבית המשפט לתעבורה, בבקשה להגשת ראיה נוספת לתיק המוצגים, בדמות קלטת מראיון של קמיל זמן קצר לאחר התאונה, במהלכה התייחסה קמיל לנהג הרכב בלשון זכר. בית המשפט נעתר לבקשה, ואיפשר לבאי-כוחה של המבקשת לחקור בשנית את קמיל. לאחר זאת, קבע בית המשפט לתעבורה ביום 30.9.2013, כי אין בראיה זו בכדי לשנות מקביעותיו בהכרעת הדין. צוין, כי השוני בין הגרסאות שמסרה קמיל מיד לאחר התאונה לבין עדותה בבית המשפט, בקשר לזהותו של הנהג, קיבל ביטוי בהכרעת הדין, תוך שנקבע כי יש ליתן משקל נמוך לאמרתיה של קמיל בסמוך לקרות התאונה.

7. ביום 4.11.2013, נגזר דינה של המבקשת. נקבע, כי מתחם העונש ההולם בעבירות של גרימת מוות ברשלנות נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל, וכן פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שנעה בין 5 שנים ל-20 שנים. בית המשפט קבע עוד, כי רשלנותה של המבקשת, אשר נהגה במהירות מופרזת וגרמה להתהפכות של הרכב, נמצאת ברף הבינוני-גבוה. בית המשפט לתעבורה הפנה לתסקיר שירות המבחן ממנו עולה, כי המבקשת אינה לוקחת אחריות על שהתרחש, ומתקשה להפנים כי היא זו אשר ביצעה עבירה חמורה. חוסר הפנמה זה מצידה של המבקשת הביא את שירות המבחן להמליץ על הטלת ענישה מוחשית, הכוללת מאסר בפועל. בית המשפט לתעבורה הוסיף ועמד על התוצאות הקשות של התאונה, שהביאה למותם של שניים מנוסעי הרכב ולפציעתם הקשה של יתר הנוסעים. לצד זאת, צוין כי למבקשת אין עבר פלילי או תעבורתי, וכי יהיו לעונש המאסר השלכות קשות עליה.

על יסוד הדברים האלה, גזר בית המשפט לתעבורה על המבקשת את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 6 חודשי מאסר על-תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורה, לבל תעבור המבקשת עבירה של נהיגה בזמן פסילה או גרימת מוות ברשלנות; 15 שנות פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה; 12 חודשי פסילה על-תנאי מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, למשך 3 שנים; קנס בסך ₪ 3,000 או 10 ימי מאסר תמורתו.

8. המבקשת ערערה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה, וביום

14.5.2014 נדחה ערעורה. בית המשפט המחוזי קבע, כי המבקשת העלתה שורה ארוכה של טענות נגד הכרעת הדין, אך רובן ככולן מכוונות נגד ממצאי מהימנות וקביעות עובדתיות שנעשו על-ידי בית המשפט לתעבורה. בהמשך לכך, בחן בית המשפט המחוזי את טענות המבקשת, כסדרן. ראשית, נדחו טענותיה של המבקשת בנוגע לזהותו של הנהג ברכב, בזמן התאונה. נקבע, כי עדויות הפרמדיקים הן "עדויות משמעותיות", מהן עולה כי המבקשת היא שנהגה ברכב, וכי הסתירות ביניהן, עליהן הצביעה המבקשת, אינן נוגעות לחלקים המהותיים של העדויות, וניתן ליישב ביניהן, בשים לב לנסיבות ששררו בזירת התאונה. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי קיימות ראיות המחזקות את עדויותיהם של הפרמדיקים, בדמות עדויותיהן של קמיל ואלה, אשר כבר בזירת התאונה ציינו באוזני אסנת, כי המבקשת היא שנהגה ברכב. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי הסתירות שנפלו בין גרסאותיהן המוקדמות של קמיל ואלה לבין עדויותיהן, מעלות אמנם קושי מסוים, אך הגיע למסקנה כי ניתן לכך ביטוי הולם, בכך שבית המשפט לתעבורה נמנע מלהרשיע את המבקשת רק על סמך עדויות אלה. על יסוד האמור, ולאחר שנבחנו טענותיה של המבקשת בקשר לכתמי הדם שהיו על כרית האוויר ותוך דחיית עדותו של ד"ר רפליאנסקי, נקבע כי אין להתערב במסקנתו של בית המשפט לתעבורה, לפיה המבקשת היא שנהגה ברכב בזמן התאונה.

בהמשך לכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי בדין נדחו טענותיה של המבקשת בקשר לכשלים שנפלו, כביכול, במערכת הבלמים או בצמיגים של הרכב, משטענות אלו לא נתמכו בראיות, ונסתרו על-ידי מומחים מטעם המאשימה. בנסיבות אלה, ולאחר שהודגשו התנאים הנוחים ששררו בזמן התאונה בכביש, נקבע כי בדין החיל בית המשפט לתעבורה את "כלל הדרך", לפיו ניתן ללמוד על רשלנותה של המבקשת מעצם סטיית הרכב מנתיבו.

לעניין חומרת העונש, הטעים בית המשפט המחוזי, כי מידת רשלנותה של המבקשת עומדת על רף בינוני-גבוה, כאשר תוצאותיה של התאונה היו קשות במיוחד. עם זאת, נמצא מקום להקל בעונשה של המבקשת, בפרט נוכח העובדה שמדובר בצעירה נורמטיבית, אשר סבלה רבות, גופנית ונפשית, כתוצאה מהתאונה. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי תקופת המאסר בפועל שהושתה על המבקשת תופחת לכדי 14 חודשים. יתר חלקי גזר הדין נותרו על כנם.

הבקשה

9. המבקשת הגישה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, המכוונת נגד הרשעתה, ולחלופין נגד מידת העונש שהוטל עליה. המבקשת פתחה וטענה נגד קבילות הדברים שמסרה לפקד בנבנישתי בבית החולים, באמצעות לחיצת ידה של חיילת שנמצאה במקום. לעמדת המבקשת, בשעת המפגש עם פקד בנבנישתי היא הייתה מעורפלת כתוצאה מהתאונה, ולפיכך מדובר בהודייה שלא ניתנה באופן חופשי ומרצון, ומכאן שהיא אינה קבילה. לחיזוק טענתה, הדגישה המבקשת, כי בית המשפט לתעבורה עצמו קבע, כי כתוצאה מהתאונה המבקשת איבדה חלק מזיכרונה, והיא אינה זוכרת את שאירע לפני התאונה.

המבקשת הוסיפה וטענה, כי קמיל ואלה מסרו גרסאות משתנות וסותרות בקשר לזהות הנהג ברכב, ולפיכך לא ניתן היה לקבוע כי עדויותיהן הן אמיןות לחלוטין. בפרט אמורים הדברים, שעה שבית המשפט לתעבורה הכיר בחולשתן של עדויות אלה, וקבע כי נוכח שינוי הגרסאות של קמיל ואלה לא ניתן לבסס על עדויותיהן בלבד את הרשעתה של המבקשת. עוד הפנתה המבקשת, בהקשר זה, לעדותו של ד"ר רפליאנסקי, אשר העיד כי על בסיס תמונה של הפציעות שספגה אלה, ניתן לקבוע כי היא ישבה בצידו השמאלי של הרכב, וזאת בניגוד לעדותה של אלה. עוד הוסיפה וטענה

המבקשת, כי אסנת שינתה את גרסתה לאחר שדיברה עם בוחן התנועה, אשר אמר לה כי חזיתו של הרכב פנתה לכיוון ההפוך מזה שתיארה אסנת, וכי בדו"חות שאסנת מילאה מיד לאחר התאונה היא ציינה כי המבקשת ישבה במושב האחורי של הרכב. עוד טענה המבקשת, כי לא ניתן המשקל המתאים לכתמי הדם שנמצאו על כרית האוויר של הנהג.

המבקשת חוזרת ומציינת, כי בית המשפט לתעבורה קבע, כי השמדת הרכב, בטרם הספיקה לבחון את תקינותו עולה כדי נזק ראייתי. ואולם, לדידה של המבקשת דבר זה לא קיבל התייחסות מתאימה בהכרעת הדין, שכן בהעדר כל אפשרות לבחון את הרכב עצמו, המבקשת לא יכלה לבסס את טענותיה, בהקשר לבדיקות שביצעה המשיבה. עוד טוענת המבקשת, כי לא הועברו לרשותה כל ארבעת צימגי הרכב, אלא רק שלושת הצימגים שנמצאו ללא אוויר בתוכם, ועוד נטען כי ייתכן שאבדו מספר תמונות ממצלמתו של בוחן התנועה.

לענין חומרת העונש, הדגישה המבקשת את נסיבותיה האישיות, ובכלל זאת: גילה הצעיר; העדרו של עבר פלילי או תעבורתי; והפציעות הקשות שספגה כתוצאה מן התאונה, אשר הצריכו שיקום ארוך. לדידה של המבקשת, נסיבות אלו, בצירוף העובדה כי מדובר בתאונה שנגרמה כתוצאה מאובדן שליטה רגעי, מצדיקות הקלה משמעותית בעונשה, עד כדי המרתו של עונש המאסר בפועל שהושת עליה לעונש מאסר על דרך של עבודות שירות.

הכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.

11. הלכה מושרשת היא בשיטת משפטנו, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה ואך במקרים מהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דינו של המבקש, או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 4323/14 מולדובן נ' מדינת ישראל (26.6.2014); רע"פ 2931/14 ברק נ' מדינת ישראל (12.5.2014); רע"פ 617/14 לוי נ' מדינת ישראל (4.3.2014)). הבקשה שלפניי אינה מעלה כל שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית כאמור, שכן טענותיה של המבקשת תחומות לדל"ת אמותיו של עניינה הפרטני, ולפיכך אינן מצדיקות עריכת דיון ב"גלגול שלישי". בנוסף, לא מצאתי כי בענייננו קיים חשש מפני עיוות דינה של המבקשת או כי קיימים שיקולי צדק כלפיה, אשר מצדיקים היעדרות לבקשה.

עוד אוסיף, כי טענות המבקשת מופנות כנגד קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שנקבעו על-ידי בית המשפט לתעבורה. לא אחת הודגש בעבר, כי רק במקרים חריגים תתערב ערכאת הערעור בעניינים מעין אלה, וזאת משום העדיפות האינהרנטית המוקנית לערכאה הדיונית בהערכת העדויות והראיות שהובאו לפניו. כוחם של דברים אלה יפה מכוח קל וחומר, בהליך של רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 216/13 זלוב נ' מדינת ישראל (14.1.2013); רע"פ 913/14 מוצאפי נ' מדינת ישראל (6.4.2014); רע"פ 1223/14 גוהרי נ' מדינת ישראל (26.3.2014)). בענייננו, לא מצאתי כי המבקשת הציגה כל טעם מבורר, המצדיק סטייה מהלכה זו.

12. למעלה מן הצורך אציין, כי בחינת טענותיה המרכזיות של המבקשת לגופן מגלה, כי לא נפל כל פגם בהרשעתה.

אפתח בטענות הנוגעות לזיהויה של המבקשת כמי שנהגה ברכב. קמיל ואלה נסעו ברכב בזמן התאונה, ומסרו בעדויותיהן כי המבקשת הייתה זו שנהגה ברכב. בית המשפט לתעבורה קבע, כי השתיים הפגינו בטחון רב בעובדה זו, והותירו עליו רושם אמין. בית המשפט לתעבורה הוסיף וציין, כי קיים פער בין מידת הביטחון שהפגינו השתיים בעדויותיהן בבית המשפט לבין חוסר הוודאות שאפיינה את גרסאותיהן בפני השוטרים, אך נקבע כי פער זה הוא מתקבל על הדעת, נוכח מצבן של השתיים לאחר התאונה. עדויותיהן של קמיל ואלה משתלבות היטב בעדויותיהם של הפרמדיקים בנימין ואסנת, אשר היו מהראשונים שהגיעו לזירת התאונה. מעדותה של אסנת עולה, כי היא מצאה את קמיל ואלה מחוץ לרכב כשהן בהכרה, ואילו ברכב היא מצאה את מיטל ללא רוח חיים במושב האחורי, ואת המבקשת במושב של הנהג, כאשר היא עודנה חגורה בחגורת בטיחות. עוד הוסיפה ומסרה אסנת, כי קמיל ואלה אף נקבו באוזניה במפורש בשמה של המבקשת כמי שנהגה ברכב. דברים דומים עולים גם מעדותו של בנימין, אשר מסר כי מצא אישה ללא רוח חיים במושב האחורי של הרכב, ואישה פצועה ליד מושב הנהג, כשהיא אינה חגורה. אין לכחד, עדויותיהם של אסנת ובנימין אינן תואמות זו את זו לחלוטין. על פני הדברים, נראה כי קיימים הבדלים בנוגע לשאלה האם המבקשת נמצאה כשהיא חגורה, ובאשר למיקומה המדויק של מיטל במושב האחורי. ואולם, סבורני כי בדין נקבע שאין מדובר בסתירות מהותיות, היורדות לשורשו של דבר, היינו: לעניין זיהויה של המבקשת כנהגת הרכב, והעיקר הוא כי עולה מהעדויות, שהמבקשת הייתה זו שנמצאה במושב הנהג. עוד אוסיף, בהקשר זה, כי מקובלת עליי מסקנת בית המשפט לתעבורה, לפיה החשכה ששררה בזמן התאונה, הקשתה על אסנת להבחין לאיזה כיוון פונה חזיתו של הרכב, ולכן אין פסול בכך שהיא שינתה את גרסתה לאחר שראתה תמונה של הרכב באור יום.

חיזוק לעדויות אלה, ניתן למצוא בעדותה של שני, אשר מסרה כי ראתה את המבקשת לוקחת את מפתחות הרכב מאסי, וכן מהודייתה של המבקשת עצמה בבית החולים. אשר להודייתה של המבקשת אוסיף, כי אין בידי לקבל את טענותיה בנוגע לקבילותה של הודיה זו. סעיף 12 לפקודת הראיות קובע, כי הודייתו של נאשם תהא קבילה אם בית המשפט התרשם שההודיה "היתה חפשית ומרצון". מהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה, עולה כי המבקשת שיתפה פעולה עם פקד בבנישתי וענתה על כל השאלות שהציג לה, כאשר היא "הבינה מה שואלים אותה", ותיאור מהלך הדברים אינו מגלה חשש שהודייתה ניתנה בניגוד לרצונה. מכאן, שאין כל ממש בטענתה של המבקשת בקשר לקבילותה של ראייה זו. ברי, כי שאלת משקלה של ההודיה היא סוגיה נפרדת, אך לדידי גם שאלה זו קיבלה ביטוי הולם בהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה, כאשר נקבע כי משקלה של הודיית המבקשת אינו רב.

13. לאור האמור, הנני סבור כי בדין קבעו הערכאות הקודמות שהמבקשת הייתה זו שנהגה ברכב. טענותיה של המבקשת בקשר לעדותו של ד"ר רפליאנסקי, אינן מעלות ואינן מורידות ממסקנה זו. מעדותו של ד"ר רפליאנסקי עולה, כי בתחילה הוא מסר שעל יסוד המסמכים הרפואיים בתיק לא ניתן לקבוע היכן ישבה אלה. רק לאחר שהוצגה לו תמונה של פציעתה של אלה אמר ד"ר רפליאנסקי, כי היא ישבה באחד המושבים השמאליים, תוך שהוא מבהיר כי לא ניתן לקבוע האם מדובר במושב הקדמי או האחורי. נוכח הצטברויות הראיות המלמדות שהמבקשת היא שנהגה ברכב בזמן התאונה, ברי כי אין בדברים אלה של ד"ר רפליאנסקי בכדי לעורר ספק סביר באשמתה של המבקשת.

14. עוד טענה המבקשת נגד אופן החלת הדוקטרינה בנוגע לקיומו של נזק ראייתי, בהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה. לדידה, העברת הנטל להוכיח את תקינותו של הרכב לכתפי המאשימה, לא סייע לרפא את הנזק הראייתי שנגרם לה, משום שהשמדת הרכב מנעה מבעדה להביא ראיות משלה, אשר יסתרו את ראיות המאשימה. אין בידי לקבל טענה זו. הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה, מגלה כי המבקשת הציגה חוות דעת מומחה, לפיה אובדן השליטה ברכב נגרם כתוצאה מקרע בצינור הבלם. ואולם, בעניין זה, עמדו למבקשת לרועץ יתר הראיות בזירת התאונה, אשר לא עלו בקנה אחד עם התיזה שהציג המומחה של המבקשת, ובכלל זאת: סימני הצמיגים על הכביש;

סימני השמן על הכביש; והתיאור של קמיל בקשר למהלך אובדן השליטה ברכב. בנוסף, בוחן התנועה ביצע בדיקות שגרתיות על-מנת לבחון את תקינות הרכב, ובידי המבקשת עמדה האפשרות לחקור אותו לגבי אופן ביצוע הבדיקה, וכן להעלות בפניו טענות שונות בנוגע למבנה מערכת הבלמים, לשם ביסוס טענותיה. ואולם, המבקשת נמנעה מלחקור את בוחן התנועה בקשר למבנה מערכת הבלמים, כמו גם להציג את נתוני הרכב שהיו בידה, שבכוחם היה לבסס את עמדתו של המומחה שהעיד מטעמה. עולה מן המכלול, כי בנסיבות העניין, היפוך נטל ההוכחה לעניין תקינותו של הרכב, לא שלל מן המבקשת את האפשרות להפריך את טענות המאשימה, כפי שאכן ניסתה לעשות. לפיכך, אין לומר, כי אך בשל דחיית טענותיה של המבקשת, בעיקר בעטיין של ראיות חיצוניות אליהן הייתה לה גישה, לא היה מוצדק מלכתחילה לרפא את הנזק הראייתי באמצעות היפוך נטל הראיה.

15. טענותיה הנוספות של המבקשת מופנות כנגד חומרת העונש שהוטל עליה. הלכה ידועה היא, כי, ככלל, טענות הנוגעות למידת העונש לא יצדיקו מתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים בהם עונשו של המבקש סוטה באורח קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת בגין מעשים דומים (רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 3262/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014)). בענייננו, לא מצאתי כי עונשה של המבקש חורג באורח קיצוני ממדיניות הענישה המקובלת. העונש המרבי הקבוע לצידה של עבירת גרימת מוות ברשלנות הינו שלוש שנות מאסר בפועל, ובמקרים מסוימים בעבר הושתו בגין ביצוע עבירה זו עונשי מאסר ממושכים, עד כדי מלוא התקופה המרבית הקבועה בחוק (רע"פ 5619/12 חמאד נ' מדינת ישראל (5.8.2012); ע"פ 7434/04 אלקיעאן נ' מדינת ישראל (23.2.2005)). המבקשת ציינה בבקשתה, כי היא צעירה נורמטיבית, הנעדרת עבר פלילי או תעבורתי, וכן הדגישה את הפציעות שנגרמו לה עצמה כתוצאה מהתאונה. ואולם, נסיבות אלה אינן חריגות במקרים של גרימת מוות ברשלנות כתוצאה מתאונת דרכים, וככלל, אין הן מצדיקות, כשלעצמן, הימנעות מהשתת עונש מאסר בפועל (ע"פ 6358/10 קבהא נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (24.3.2011); רע"פ 2882/14 טמינאן נ' מדינת ישראל (24.4.2014); ע"פ 6064/05 שרעבי נ' מדינת ישראל (1.9.2005); ע"פ 708/10 שלאפה נ' מדינת ישראל (14.6.2010)). סבורני, כי עונש המאסר שהוטל על המבקשת הולם את נסיבותיה האישיות מחד גיסא, ומאידך גיסא את חומרת רשלנותה, המצויה ברף בינוני-גבוה, ואשר הביאה לתוצאות קשות במיוחד

16. אשר על-כן, דין הבקשה להידחות על כל חלקיה.

עיכוב ביצוע עונש המאסר עליו הוריתי ביום 29.6.2014, מבוטל בזאת. המבקשת תתייב לריצוי עונשה ביום 29.7.2014, עד לשעה 10:00, ביס"ר נווה תרצה או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקשת לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, יא' בתמוז התשע"ד (9.7.2014).

ש ו פ ט